

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/109/2023 z 31. januára 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva osôb so zdravotným postihnutím na prácu na rovnakom základe s ostatnými podľa čl. 27 ods. 1 písm. f) v spojení s čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu a vrátiť vec na nové konanie, ako aj priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 800 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Krajskom súde v Košiciach domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej len „ústredie“) sp. zn. UPS/US1/SSZOSK/ZAM/2020/504 z 10. augusta 2020, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej len „úrad práce“) sp. zn. KE0/RSK/ZAM/2020/5613, 2020/370522 z 9. júna 2020, ktorým nebol sťažovateľovi schválený

príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (ďalej len „príspevok“), zamietnuté.

3. Krajský súd správnu žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom č. k. 2Sa/19/2020-41 z 13. decembra 2022, keď považoval za preukázané, že sťažovateľ mal na podklade rozhodnutia úradu práce sp. zn. 2016/360078 z 29. apríla 2016 priznané postavenie chráneného pracoviska – advokátskej kancelárie v byte, avšak v administratívnom konaní nebolo preukázané splnenie podmienky, že sťažovateľ má status zamestnávateľa, ktorý na zriadené pracovné miesto na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac. Rovnako sťažovateľ nepreukázal splnenie podmienok podľa § 70 ods. 7 písm. e) a f) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z.“) na nedoloženie čestného vyhlásenia o predmetných skutočnostiach. Predložený podnikateľský zámer neobsahoval podstatné náležitosti určené vnútorným predpisom ústredia IN č. 089/2018, ktorý bol vydaný na základe splnomocňovacieho ustanovenia § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z.

4. Kasačná sťažnosť bola napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu zamietnutá. Najvyšší správny súd vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že s účinnosťou od 1. mája 2013 zákonodarca zakotvil fakultatívnosť priznávania predmetného príspevku, pričom táto právna úprava bola platná a účinná v čase podania žiadosti sťažovateľom. Ďalej akcentoval, že predmetný príspevok neslúži na zriadenie pracovného miesta pre občana so zdravotným postihnutím, ktorý nemá status uchádzača o zamestnanie, a jednak vytvorí pracovné miesto sám pre seba tým, že začne vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť, keďže takýto postup § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. nepredpokladá a je v rozpore s účelom citovaného zákona, ktorým je primárne podpora a pomoc účastníkom na trhu práce pri hľadaní alebo zmene zamestnania. Na čiastočnú úhradu nákladov súvisiacich s prevádzkovaním samostatnej zárobkovej činnosti môže úrad poskytnúť príspevok podľa § 57 zákona č. 5/2004 Z. z. uchádzačovi o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej tri mesiace a ktorý bude samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 ods. 1 písm. b) alebo d) prevádzkujúcou samostatnú zárobkovú činnosť na chránenom pracovisku, ak o príspevok písomne požiada.

5. V ďalšom najvyšší správny súd akcentoval, že úrad práce na podklade vykonanej kontroly zistil v súvislosti so sťažovateľom predloženou žiadosťou, ako aj podnikateľským zámerom viaceré nedostatky, ktoré boli zhrnuté v správe z výkonu finančnej kontroly z 19. apríla 2016.

6. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevyhnutnosti určiť náležitosti podnikateľského zámeru všeobecne záväzným právnym predpisom – vyhláškou, ktorú vydá ministerstvo, a nie interným predpisom najvyšší správny súd konštatoval, že uvedené vyplýva len z dôvodovej správy, pričom táto nie je prameňom práva a nemá záväzný charakter. Odkázal pritom na čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom. Priamo zo zákona pritom vyplýva, že náležitosti podnikateľského zámeru určí ústredie vnútorným predpisom.

7. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny orgán mu nesprávne vytkol nedoloženie čestného vyhlásenia podľa § 70 ods. 7 písm. e) a f) zákona č. 5/2004 Z. z., táto skutočnosť podľa najvyššieho správneho súdu nemohla založiť relevantný dôvod vedúci k dôvodnosti kasačnej sťažnosti,

keďže v zmysle správy z 19. apríla 2016 boli sťažovateľovi vyčítané aj ďalšie oveľa závažnejšie nedostatky týkajúce sa predovšetkým obsahovej stránky spracovaného podnikateľského zámeru. Rovnako ani žiadosť podaná sťažovateľom nebola kompletne vyplnená a v priebehu správneho konania ani doplnená v stanovenej lehote.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu za arbitrárny a z ústavného hľadiska neakceptovateľný pre nedostatok dôvodov.

9. K (ne)splneniu zákonných podmienok na priznanie príspevku sťažovateľ namieta, že v správnom konaní nebolo jeho povinnosťou preukazovať skutočnosti, ktoré nevyplývajú zo zákona a ani iného všeobecne záväzného právneho predpisu. V konkrétnostiach sťažovateľ atakuje odkaz na § 70 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z.

10. Sťažovateľ tvrdí, že interným predpisom ústredia došlo k uloženiu povinností a doplneniu právnej úpravy nad rámec zákona. Poukazuje na nezrovnalosti zákonnej právnej úpravy § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z., podľa ktorého náležitosti podnikateľského zámeru určí ústredie vnútorným predpisom a obsah dôvodovej správy k návrhu predmetného zákona, podľa ktorého podrobnosti týkajúce sa poskytovania príspevkov sa navrhujú upraviť vyhláškou, ktorú vydá ministerstvo. Z uvedeného vyvodzuje, že zákon č. 5/2004 Z. z. zmocnil ministerstvo na vydanie vyhlášky, nie ústredie na vydanie interného predpisu. Interný normatívny pokyn nepatrí medzi všeobecne záväzné právne predpisy a je záväzný len pre subjekt, ktorý ho vydal, a práva a povinnosti určené v internom normatívnom pokyne nemožno vymáhať na súde. Vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosť a ani meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona. Interným predpisom nemožno určiť náležitosti podnikateľského zámeru nad rámec zákona. Vo veci konajúce súdy mohli posúdiť len splnenie podmienok na priznanie príspevku, ktoré vyplývajú zo zákona, nie z interných predpisov.

11. V dôsledku napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu z dôvodu aplikácie nejasnej právnej úpravy a interných predpisov bol sťažovateľ zbavený práva na úžitky zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie.

12. Sťažovateľ tvrdí, že krajskému súdu podal 1. mája 2023 návrh, aby najvyšší správny súd konanie o kasačnej sťažnosti prerušil a podal návrh na začatie konania o súlade § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení „náležitosti podnikateľského zámeru určí ústredie vnútorným predpisom“ s čl. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, pričom najvyšší správny súd o návrhu nerozhodol a vec ústavnému súdu nepredložil. V návrhu namietal, že interný normatívny pokyn nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, pričom týmto pokynom bola zmenená zákonná právna úprava § 70 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. Podľa sťažovateľa interným predpisom došlo k zmene a doplneniu právnej úpravy nad rámec zákona. Nerozhodnutie o návrhu sťažovateľa dosiahlo takú intenzitu, ktorá ovplyvnila rozhodnutie vo veci samej.

13. Napokon sťažovateľ argumentuje, že neuvedením pomeru hlasov prijatia rozsudku a neautorizovaním rozsudku všetkými členmi došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, keďže uvedené nasvedčuje tomu, že ide o rozhodnutie výlučne jediného sudcu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia najvyššieho správneho súdu.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. V úvode uznesenia ústavný súd poukazuje v súvislosti s predmetom preskúmania ústavnosti rozhodnutia vydaného kasačným súdom na to, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 272/2020).

17. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

18. Ústavný súd však nie je ďalšou „superrevíznou“ inštanciou v systéme justície. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavy všeobecných súdov, a preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Interpretácia a aplikácia právnych predpisov je totiž primárne úlohou všeobecných súdov, pričom zásah ústavného súdu je namieste len v prípade najvážnejších pochybení predstavujúcich porušenie základných práv a slobôd garantovaných

ústavou, predovšetkým keď rozhodovací proces vykazuje znaky arbitrárnosti. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 494/2014).

19. Po preskúmaní odôvodnenia relevantnej časti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd sa vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými námietkami sťažovateľa, pričom argumentácia, ktorú v odpovedi na tieto predložil je ústavne udržateľná.

20. Najvyšší správny súd v súlade s relevantnou právnou úpravou platnou a účinnou v čase podania žiadosti zdôraznil fakultatívnosť predmetného sťažovateľom požadovaného príspevku, na ktorého priznanie nie je právny nárok. Rovnako poukázal aplikáciou na seba nadväzujúcich ustanovení § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 5/2004 Z. z. na podstatnú a sťažovateľom ako žiadateľom nesplnenú zákonnú podmienku, podľa ktorej sa príspevok poskytuje na úhradu časti nákladov, ktoré vzniknú zamestnávateľovi v súvislosti s prijatím uchádzača o zamestnanie, ktorý je súčasne občanom so zdravotným postihnutím, do pracovného pomeru, ktorý navyše bol vedený ako uchádzač o zamestnanie v príslušnej evidencii najmenej 1 mesiac. Ústavne udržateľným výkladom predmetných zákonných ustanovení podporeným účelom, ktorý sleduje zákon č. 5/2004 Z. z. (predovšetkým podpora a pomoc účastníkom na trhu práce pri hľadaní zamestnania a obsadzovaní voľných pracovných miest a uplatňovanie opatrení zameraných na pracovné uplatnenie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie), najvyšší správny súd rovnako vyvodil ústavne udržateľný záver o tom, že požadovaný príspevok nemožno použiť na zriadenie pracovného miesta pre občana so zdravotným postihnutím, ktorý nemá status uchádzača o zamestnanie a vytvorí pracovné miesto sám pre seba tým, že začne vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť.

21. V súvislosti s námietkou atakujúcou právnou úpravu náležitostí podnikateľského zámeru prostredníctvom interného normatívneho aktu ústavný súd odkazuje na odôvodnenie obsiahnuté v podstatnom v bode 6 tohto uznesenia. Nepochybne čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy obsahuje v sebe základné pravidlo určovania povinností zasahujúcich do základných práv a slobôd, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Výhrada zákona predstavuje základ pre stanovenie povinností. Samotnú povinnosť možno bližšie konkretizovať uznaným prameňom práva – vykonávacím právnym predpisom (čl. 120, čl. 123 ústavy), ktorý bude v medziach zákona. Na základe takej zákonnej právnej úpravy potom môžu byť ukladané povinnosti aj individuálnym právnym aktom, a to orgánom s príslušnou rozhodovacou právomocou [v tom spočíva obsah formulácie „na základe zákona“ uvedený v čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, zodpovedajúci § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov – „vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnou úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené“, m. m. PL. ÚS 4/2021].

22. Ustanovenie § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. uložilo žiadateľovi o príspevok povinnosť k žiadosti pripojiť aj podnikateľský zámer, pričom náležitosti tohto zámeru boli ponechané na úpravu vnútorným predpisom vydaným ústredím. Sťažovateľ síce tvrdí, že interný predpis určil náležitosti podnikateľského zámeru nad rámec zákona, jeho námietka je však nedôvodná.

23. Bez potreby bližšieho zaoberania sa argumentmi sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že povinnosť predložiť spolu so žiadosťou o príspevok aj podnikateľský zámer je ošetrená zákonným ustanovením, čím došlo k naplneniu požiadavky výhrady zákona. Určenie náležitosti podnikateľského zámeru interným predpisom je prejavom bližšieho konkretizovania povinnosti uloženej zákonom a ako také ho nemožno označiť za vykonané *contra legem*.

24. Uvedenú námietku sťažovateľ vzniesol aj v návrhu na prerušenie konania o kasačnej sťažnosti, v rámci ktorého požadoval od najvyššieho správneho súdu, aby návrhu vyhovel a inicioval konanie pred ústavným súdom o súlade § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. v časti určenia náležitosti podnikateľského zámeru vnútorným predpisom ústredia s príslušnými ustanoveniami ústavy [čl. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy]. V samotnom návrhu pritom citoval časť vnútorného predpisu ústredia, podľa ktorej bol zamestnávateľ, ktorý požiadaval o poskytnutie príspevku podľa § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z., povinný preukázať splnenie daňových a iných odvodových povinností, resp. neporušenie zákazov. Išlo pritom o povinnosti, resp. zákazy, ktoré doslovne kopírovali legislatívny text obsiahnutý v samotnom zákone č. 5/2004 Z. z. (§ 70 ods. 7) a ktorých dodržanie sa v súvislosti s podaním žiadosti o príspevok vyžadovalo od fyzickej osoby, právnickej osoby alebo uchádzača o zamestnanie. V samotnom internom predpise ústredie stanovilo to, akým spôsobom sa dodržanie zákonnej povinnosti, resp. zákazu preukazuje (napríklad potvrdením poisťovne nie starším ako 3 mesiace). *Prima facie* preto interný predpis ústredia nové povinnosti nad rámec zákona neukladal, iba precizoval spôsob, akým sa splnenie povinností alebo zákazov vyplývajúcich zo zákona preukazuje. Námietka sťažovateľa o porušení príkazu ukladať povinnosti len zákonom alebo na základe zákona je preto nedôvodná. Uvedený predbežný záver ústavnej udržateľnosti precizovania náležitosti podnikateľského zámeru prostredníctvom interného predpisu je základom pre posúdenie ústavnej udržateľnosti postupu najvyššieho správneho súdu, ktorým tento opomenul samotný návrh sťažovateľa na prerušenie konania a predloženie veci na rozhodnutie ústavnému súdu, keď o návrhu vôbec nerozhodol.

25. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, podľa ktorého neprístupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd rovnako akcentuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v posudzovanom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 100/2013).

26. Pozornosti ústavného súdu neušla skutočnosť, že argumentácia atakujúca neústavnosť v podobe ukladania povinností na podklade interného predpisu ústredia sa prelína nielen samotným návrhom na prerušenie konania a predloženie veci na rozhodnutie ústavnému súdu, ale aj kasačnou sťažnosťou. Argumentácia obsiahnutá v kasačnej sťažnosti pritom bola posúdená najvyšším správnym súdom ako nedôvodná (bod 41 napadnutého rozsudku), a to s prihliadnutím na znenie samotného zákona č. 5/2004 Z. z., ktoré ukladá žiadateľovi povinnosť pripojiť k žiadosti aj podnikateľský zámer a splnomocňuje ústredie určiť náležitosti vnútorným predpisom, ako aj identifikáciu úlohy tohto interného predpisu, ktorou je zabezpečiť jednotný postup zamestnancov ústredia, a teda konkretizovať a bližšie upraviť určité právne vzťahy.

27. Uvedené skutočnosti vedú ústavný súd k záveru, podľa ktorého k porušeniu práv sťažovateľa postupom najvyššieho správneho súdu, ktorým tento nerozhodol o návrhu na prerušenie konania, nedošlo. Úlohou ústavného prieskumu totiž nie je zaistenie formálnej či procesnej činnosti v rozhodovaní všeobecného súdu, ale posúdenie, či prípadný vadný postup všeobecného súdu mal priamy dopad na právne postavenie sťažovateľa, čo je *conditio sine qua non* pre vyslovenie porušenia základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

28. Záver o ústavnej udržateľnosti v postupe najvyššieho správneho súdu ústavný súd odôvodňuje aj poukazom na samotnú právnu úpravu obsiahnutú v § 100 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), podľa ktorej účastník v konaní nemá právny nárok, aby konajúce súdy vyhovelí jeho návrhu na prerušenie konania. K záveru o potrebe prerušenia súdneho konania musí dôjsť samotný konajúci súd, ktorý by v takomto prípade rozhodol o prerušení konania aj bez návrhu (m. m. I. ÚS 279/2020). Inicievanie konania pred ústavným súdom si nevyhnutne vyžaduje splnenie podmienok na konanie o súlade právnych predpisov. Z odôvodnenia obsiahnutého v napadnutom rozsudku k námietke o uložení povinností *contra legem* však takýto záver nevyplýva, čo vedie logicky k záveru o tom, že najvyšší správny súd nepovažoval za preukázané splnenie podmienok na iniciovanie takéhoto konania.

29. Inak povedané, dôvody uvádzané sťažovateľom v návrhu na prerušenie konania a predloženie vecí ústavnému súdu splyývajú, resp. vychádzajú z toho istého právneho základu ako argumentácia obsiahnutá v kasačnej sťažnosti, s ktorou sa najvyšší správny súd vysporiadal a túto považoval za nedôvodnú, preto by tu bol daný dôvod na zamietnutie návrhu sťažovateľa na prerušenie konania a začatie konania pred ústavným súdom.

30. Napokon ústavne konformne sa najvyšší správny súd vysporiadal aj s námietkou týkajúcou sa nezrovnalostí medzi zákonnou úpravou a dôvodovou správou zvýraznením skutočnosti, podľa ktorej dôvodová správa nie je prameňom práva a nemá záväzný charakter (bod 6 tohto uznesenia, m. m. PL. ÚS 4/2018).

31. Sťažovateľ v závere spochybňuje odkazom na formálne nedostatky spočívajúce v neuvedení pomeru hlasov prijatia rozsudku a neautorizovaní rozsudku všetkými členmi senátu ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu.

32. Ústavný súd už uviedol, že § 141 SSP explicitne ustanovuje, kto a akým spôsobom podpisuje prvopis súdneho rozhodnutia, a to bez ohľadu na to, či je rozhodnutie vyhotovené v elektronickej alebo listinnej podobe, a zdôraznil, že zo všeobecne záväzných právnych predpisov nemožno vyvodit', že rozsudok vyhotovený vo forme elektronického dokumentu musia za každých okolností a bez výnimky podpísať všetci členovia senátu (m. m. I. ÚS 236/2020). Aj keď hypotéza druhej vety § 141 SSP aplikáciou doslovného gramatického výkladu uvádza situáciu, v ktorej pôjde o absenciu iba jedného člena senátu, neprítomnosť dvoch členov senátu je ošetrená aplikáciou analógie podľa čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 5 ods. 1 SSP. V takomto prípade prvopis rozhodnutia podpíše iba (jediný) prítomný člen senátu a zároveň sa uvedú dôvody, pre ktoré nemohli rozhodnutie podpísať ostatní členovia (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 1824 s., ISBN: 978-80-7400-678-4, s. 727.).

33. S ohľadom na už uvedené preto postup najvyššieho správneho súdu, pri ktorom bol prvopis súdneho rozhodnutia podpísaný členom senátu JUDr. Martinom Tisom a vo vzťahu k ostatným dvom členom senátu, ktorí rozsudok nepodpísali, bol uvedený dôvod elektronického nepodpísania, z ústavnoprávneho hľadiska obstojí.

34. Aj keď z § 139 ods. 4 prvej vety SSP vyplýva, že odôvodnenie rozsudku senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bol rozsudok prijatý, nedodržanie tejto formálnej obsahovej súčasti rozsudku nemožno považovať za nedostatok takej intenzity, ktorá by mala automaticky za následok porušenie práva na súdnu ochranu či spravodlivý súdny proces sťažovateľa ako účastníka konania, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný. Formálna vada neuvedenia pomeru hlasov totiž sama osebe nie je spôsobilá niest' v sebe potenciál podstatného dosahu na výsledok rozhodovania senátu, a to predovšetkým z pohľadu prijatia rozhodnutia potrebnou väčšinou. Sťažovateľ okrem toho poukazuje výlučne na formálny nedostatok neuvedenia pomeru hlasov, avšak bez toho, aby uviedol ďalšiu argumentáciu, ktorá by prípadnú neústavnosť v zmysle nedosiahnutia potrebnej väčšiny na prijatie rozhodnutia aspoň naznačovala. Za týchto okolností je preto námietka sťažovateľa o porušení jeho práv z dôvodu formálneho nedostatku spočívajúceho v neuvedení pomeru hlasov prijatia rozhodnutia nedôvodná.

35. Predbežné posúdenie námietok sťažovateľa vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade najvyšší správny súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal kasačnou sťažnosťou rozsudok krajského súdu na podklade namietaných kasačných dôvodov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie je zjavne neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako ani práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

36. Vzhľadom na vecnú previazanosť argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie práv zaručených Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím s tou, ktorá sa týka práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia práv zaručených čl. 27 ods. 1 písm. f) v spojení s čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. K namietanému porušeniu ustanovení ústavy (čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 2 ústavy) ústavný súd konštantne judikuje, že predmetné ustanovenia majú charakter všeobecných ústavných princípov a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 468/2018). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľom označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 683/2023). Túto časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu